

сложена софрата. Единъ старъ фенеръ мъждѣше надъ нея. Снахитѣ и бѣжонкитѣ се наредиха.

— Желѣзко кжде е? — попита Стефановица.

— Яжте вие, — подкани ги старата съ половинъ уста и трѣгна къмъ кѣщи. Всички се спогледаха и никоя не посегна да вземе отъ яденето. Най-сетне Ставривица гребна и ги подкани:

— Яжте, яжте!

А когато започнаха, тя скочи чевръсто.

— Ей сегичка ще се върна!

Тя изтърча въ кѣщи, надникна въ кухнята, изкачи се горе. Въ дѣното на чардака, върху грубъ дървенъ креватъ, лежеше Жанката. Малка нощна лампичка освѣтяваше здравето му закржглено лице. Присѣднала на малко столче до него, старата го гледаше съчувствено и въ очитѣ ѝ играеха пламъчетата на нѣкаква дълбока умраза и сръдня. Рѣдко Ставривица бѣше я виждала такава.

— Мамо... Тетю... хайде де!

— Яжте вие тамъ, — рече старата безъ да я погледне.

— Тетю, да не си боленъ нѣщо, а? — приближи тя съ присторена тревога.

— Нищо, нищо... Уморилъ съмъ се малко, рекохъ да си лѣгна пораничко.

— Ами гладенъ ли?... Да ти спържа нѣкое яйце, а?... Мамо, ами ти?

— Не съмъ гладна, — все така сръдито и сухо отвърна старата. — Иди ти... иди се нааяжъ...

Ставривица изхвъркна навънъ, обходи полонизитѣ, дори подъ дългия навесъ две-три кокошки изкрѣкаха подплашени — и следъ малко се качи горе съ кржгла паралийка, върху която димѣха петъ-шестъ изпържени яйца.

— Ахъ и ти, булка! — укори я съ видимо доволство стария. — Що си правишъ трудъ, хѣлачѣ!